

Het Boek Daniël - Nummer Vier

Het Paslood

Jeff Pippenger

2023-11-27

Wij behandelen de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig zoals die in het boek Daniël worden voorgesteld. Wij doen dit omdat een van de profetische kenmerken van de „zeven tijden” is dat zij de „steen des aanstoots” vertegenwoordigen die de bouwlieden verwierpen. Ik definieer de steen des aanstoots, zoals die in de Schrift wordt voorgesteld, als een waarheid die gezien kan worden, maar niet wordt gezien. Voor hen die haar zien, is zij kostbaar; maar voor hen die haar niet zien, is zij niet alleen datgene waarover zij struikelen, maar ook de steen die hen tot stof vermorzelt.

Toen Christus de steen voorstelde die de bouwlieden verworpen hadden, gaf Hij te kennen dat de hoeksteen het „hoofd” van de hoek zou worden. De boodschap van de verworpen steen in de Schriften heeft steeds te maken met het feit dat God een voormalig verbondsvolk voorbijgaat, terwijl God tegelijk een verbond aangaat met een volk dat voorheen niet het volk van God was.

Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit in de Schriften gelezen: De steen die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks; van den Heere is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom zeg Ik u, dat het Koninkrijk Gods van u zal worden weggenomen en aan een volk gegeven dat de vruchten daarvan voortbrengt. En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden; maar op wie hij valt, dien zal hij tot stof vermalen. Mattheüs 21:42–44.

De eerste “tijdsprofetie” waartoe William Miller door de heilige engelen werd geleid, waren de “zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Het Laodiceïsche Adventisme begon het proces van het afbreken van de fundamentele waarheden die de Heer door de bediening van Miller had samengevoegd, door juist de allereerste van Millers ontdekkingen te verwerpen. Uiteraard is elke profetische illustratie van een heilige grondslag een illustratie van Christus, die “De Steen” is; daarom duidt de verwerping van de “zeven tijden” in 1863 niet alleen het begin aan van het proces van verwerping van de fundamentele waarheden, maar vertegenwoordigt zij ook een verwerping van Christus. Evenals in Christus’ getuigenis over de verworpen steen, wijst ook Petrus erop dat een van de profetieën die met de grondsteen verbonden zijn, is dat deze uiteindelijk “het hoofd des hoeks” zou worden.

Daarom staat ook in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren, kostbare hoeksteen; en wie in Hem gelooft, zal geenszins beschaamd worden. U dan die gelooft, is Hij dierbaar; maar voor hen die ongehoorzaam zijn, geldt: de steen die de bouwlieden verworpen hebben, die is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots en een rots der ergernis, namelijk voor hen die zich aan het woord stoten, daar zij ongehoorzaam zijn; waartoe zij ook bestemd waren. Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een volk Gode ten eigendom; opdat gij de deugden zoudt verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; gij, die vroeger geen volk waart, maar nu

Gods volk zijt; die eertijds geen ontferming verkregen hadt, maar nu ontferming verkregen hebt. 1 Petrus 2:6–8.

De grondsteen aan het begin van het adventisme wordt de hoeksteen. Jesaja stemt overeen met Christus en Petrus, en Jesaja gebruikt de grondsteen om een verbondsvolk voor te stellen dat wordt voorbijgegaan ten gunste van een nieuw verbondsvolk. In zijn getuigenis stelt hij een klasse voor die een verbond met de dood heeft gesloten en die een leugen heeft aangenomen. De leugen die zij aannemen, is de leugen die Paulus aanwijst als de oorzaak van de krachtige dwaling die komt over hen die een verbond met de dood sluiten, omdat zij de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen.

Daarom, hoort het woord des Heren, gij spotters, die dit volk, dat in Jeruzalem is, regeert. Omdat gij gezegd hebt: Wij hebben een verbond met de dood gesloten, en met het dodenrijk zijn wij een overeenkomst aangegaan; wanneer de overvloeiende gesel voorbijtrekt, zal zij tot ons niet komen; want wij hebben de leugen tot onze toevlucht gemaakt, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen: daarom, zo zegt de Here Here: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostelijke hoeksteen, een vast fundament; wie gelooft, zal niet haasten. Ook zal Ik het recht tot richtsnoer stellen, en de gerechtigheid tot paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overstromen. En uw verbond met de dood zal tenietgedaan worden, en uw overeenkomst met het dodenrijk zal geen stand houden; wanneer de overvloeiende gesel voorbijtrekt, dan zult gij daardoor vertrappt worden. Jesaja 28:14–18.

De „zeven tijden” zijn verborgen geweest onder onwaarheden, en wanneer God voorbijgaat aan Zijn vroegere verbondsvolk en een verbond aangaat met de honderdvierenvierenveertigduizend, zal de steen die voorheen de verworpen hoeksteen was, opklimmen om het „hoofd” van de hoek te worden. Voor hen die deze waarheid begrijpen, is zij kostbaar; en voor hen die dat niet doen, verplettert de steen die tot hoofd van de hoek wordt, hen niet alleen, maar wordt hij ook in overdrachtelijke zin hun grafsteen.

In het boek Daniël, in hoofdstuk acht en vers negentien, vinden wij het „laatste einde” van de verbolgenheid, waarmee wordt aangeduid dat er ook een „eerste einde” van de verbolgenheid moet zijn. De tijdsperiode van 677 v.Chr. tot 22 oktober 1844 vertegenwoordigt de periode waarin het heiligdom (en het leger) vertrappt zou worden. Maar het pausdom zou voorspoedig zijn totdat de verbolgenheid voleindigd was, volgens Daniël hoofdstuk elf, vers zesendertig. Indien het einde van de verbolgenheid in hoofdstuk acht het einde van een tijdsperiode voorstelt, dan stelt het einde van de verbolgenheid in hoofdstuk elf eveneens het einde van een tijdsperiode voor. Dit is wat de Bijbel duidelijk leert, hoewel deze waarheid met leugens is toegedekt door hen die een verbond met de dood hebben gesloten.

Het einde van beide verontwaardigingen vertegenwoordigt het einde van een identieke tijdsperiode, want beide waren een vervulling van dezelfde vloek van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar van verstrooiing, gevangenschap en slavernij. Het noordelijke koninkrijk onderging het eerst de verstrooiing, gevangenschap en slavernij van de „zeven tijden”, toen in 723 v.Chr. de koning van Assyrië hen in gevangenschap voerde. Het zuidelijke koninkrijk onderging hetzelfde

lot in 677 v.Chr. Jeremia bevestigt dit feit.

Israël is een verstrooid schaap; de leeuwen hebben hem verdreven: eerst heeft de koning van Assyrië hem verslonden, en ten slotte heeft deze Nebukadnezar, de koning van Babel, zijn beenderen verbrijzeld. Jeremia 50:17.

Jeremia wijst op een voortschrijdend oordeel. De Assyriërs voeren het noordelijke koninkrijk weg in 723 v.Chr.; vervolgens brengen zij Manasse naar Babylon, hun hoofdstad, in 677 v.Chr. Daarna voert Nebukadnezar Jojakim weg, waarmee het begin van de zeventig jaren van gevangenschap wordt gemarkeerd in 606 v.Chr. Vervolgens voert Nebukadnezar Zedekia weg en verwoest Jeruzalem in 586 v.Chr.

Het zuidelijke koninkrijk was gewaarschuwd dat het hetzelfde lot zou ondergaan als het noordelijke koninkrijk indien het in zijn opstand volhardde. Het oordeel over het noordelijke koninkrijk zou aan het zuidelijke koninkrijk voltrokken worden, en het symbool van dat oordeel was een meetsnoer dat over Juda gespannen zou worden. In het getuigenis van Jesaja was het eenvoudigweg het „snoer”, maar in de volgende passage is het „snoer” het „snoer van Samaria”.

Daarom, zo zegt de Heere, de God van Israël: Zie, Ik breng zulk onheil over Jeruzalem en Juda, dat ieder die daarvan hoort, beide zijn oren zullen tuiten. En Ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria uitspannen en het paslood van het huis van Achab; en Ik zal Jeruzalem uitwissen, zoals een man een schotel uitwist, haar uitwist en haar ondersteboven keert. En Ik zal het overblijfsel van Mijn erfdeel verlaten en hen overgeven in de hand van hun vijanden; en zij zullen tot een prooi en tot een buit worden voor al hun vijanden; omdat zij hebben gedaan wat kwaad was in Mijn ogen en Mij tot toorn hebben verwekt, van de dag af dat hun vaders uit Egypte zijn getrokken tot op deze dag. 2 Koningen 21:12–15.

Er moeten twee profetische uitdrukkingen in de zojuist aangehaalde verzen in overweging worden genomen. De eerste is het tuiten van de oren, en de andere is het paslood. In deze verzen wordt het meetsnoer van Samaria ook aangeduid als het paslood van het huis van Achab. Het meetsnoer en het paslood zijn instrumenten van oordeel, die in het bouwproces worden gebruikt. In de verzen geven zij aan dat hetzelfde oordeel dat voltrokken werd aan het noordelijke koninkrijk, voorgesteld door Samaria en het huis van Achab, over Juda en Jeruzalem gebracht zou worden. Toen de waarschuwing werd gegeven, was het noordelijke koninkrijk van Israël reeds binnengevallen, veroverd, verwoest en in slavernij weggevoerd. De boodschap van Gods oordeel doet de oren tuiten van hen die de waarschuwing horen. Zowel het paslood als het tuiten van de oren komt in de Schrift telkens drie keer voor. In elk geval vertegenwoordigen zij Gods verbolgenheid tegen Zijn eigen volk.

En de HEERE kwam, stond daar en riep zoals de andere keren: Samuel, Samuel. Toen antwoordde Samuel: Spreek, want Uw knecht hoort. En de HEERE zei tot Samuel: Zie, Ik ga in Israël iets doen, zodat ieder die het hoort, beide oren zullen tuiten. Op die dag zal Ik aan Eli alles volbrengen wat Ik aangaande zijn huis gesproken heb; wanneer Ik begin, zal Ik het ook voleinden. 1 Samuel 3:10–12.

De omverwerping van het huis van Eli is de profetie die bij ieder die haar hoorde beide oren zou doen tuiten. Het tuiten van de oren symboliseert in de tijd van Samuël het voorbijgaan van het huis van Eli. De vervulling van de voorzegging die aan Samuël werd gegeven, was de omverwerping van het huis van Eli en de bevestiging van Samuël als profeet. Samuël vertegenwoordigt een volk dat, zoals Petrus zegt, vroeger niet het volk van God was, maar het nu wel is; want toen Samuël als profeet werd bevestigd, werd het huis van Eli vernietigd. Ook Jeremia verkondigt een oordeel tegen de leiding van Jeruzalem dat de oren doet tuiten.

En zeg: Hoort het woord des HEEREN, o koningen van Juda en inwoners van Jeruzalem; zo zegt de HEERE der heerscharen, de God van Israël: Zie, Ik zal onheil over deze plaats brengen, zodat eenieder die het hoort, zijn oren zullen tuiten. Jeremia 19:3.

Alle drie de verwijzingen naar tintelende oren houden verband met een verbondsvolk dat een verbond met de dood heeft gesloten en daarna wordt binnengevallen, overwonnen, verwoest, verstrooid en in slavernij weggevoerd. De tintelende oren zijn een symbool van het oordeel van Gods gramschap, en het symbool van dat oordeel wordt in de Schrift ook driemaal weergegeven met het woord „loodsnoer”. Wij hebben het reeds gelezen in 2 Koningen en Jesaja, maar er is nog één andere verwijzing naar het „loodsnoer” in de Schrift, en in die verwijzing is het woord loodsnoer vertaald uit een ander Hebreeuws woord dan in de twee voorgaande verwijzingen.

En de engel die met mij sprak, kwam weder en wekte mij, zoals iemand uit zijn slaap gewekt wordt. En hij zei tot mij: Wat ziet gij? En ik zei: Ik heb gezien, en zie, een kandelaar, geheel van goud, met een oliekruik bovenop, en zijn zeven lampen daarop, en zeven pijpen naar de zeven lampen, die zich bovenop bevinden. En twee olijfbomen daarbij, een aan de rechterzijde van de oliekruik en de andere aan de linkerzijde daarvan. Toen antwoordde ik en sprak tot de engel die met mij sprak, zeggende: Wat zijn deze, mijn heer? Daarop antwoordde de engel die met mij sprak en zei tot mij: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zei: Neen, mijn heer. Toen antwoordde hij en sprak tot mij, zeggende: Dit is het woord des Heren tot Zerubbabel, luidende: Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest, zegt de Here der heerscharen. Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel zult gij tot een vlakte worden; en hij zal de sluitsteen tevoorschijn brengen onder luid gejuich, roepende: Genade, genade zij hem. Verder kwam het woord des Heren tot mij, zeggende: De handen van Zerubbabel hebben het fundament van dit huis gelegd; zijn handen zullen het ook voltooiën; en gij zult weten dat de Here der heerscharen mij tot u gezonden heeft. Want wie veracht de dag der kleine dingen? Zij zullen zich verblijden en het paslood zien in de hand van Zerubbabel, met die zeven; dat zijn de ogen des Heren, die de ganse aarde doorlopen. Toen antwoordde ik en zei tot hem: Wat zijn deze twee olijfbomen aan de rechterzijde van de kandelaar en aan de linkerzijde daarvan? En ik antwoordde opnieuw en zei tot hem: Wat zijn deze twee olijftakken, die door de twee gouden buizen de gouden olie uit zichzelf uitstorten? En hij antwoordde mij en zei: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zei: Neen, mijn heer. Toen zei hij: Dit zijn de twee gezalfden, die bij de Here der ganse aarde staan. Zacharia 4:1–14.

Het woord dat in Tweede Koningen en Jesaja achtentwintig met „loodsnoer” is vertaald, is „mishqâl” en het betekent een gewicht. In beide Schriftgedeelten zou een gewicht (lood) aan de meetlijn worden toegevoegd. Het gewicht is wat in een weegschaal wordt gebruikt en

vertegenwoordigt het oordeel. De lijn met een gewicht is een oordeelslijn. De lijn van Samaria was de periode van „zeven tijden”, of tweeduizend vijfhonderd twintig jaar. Dezelfde tijdsperiode zou op het zuidelijke koninkrijk worden gelegd, die over het noordelijke koninkrijk was gebracht. Het einde van elk van beide lijnen wordt in het boek Daniël aangeduid als óf het einde van de laatste verbolgenheid óf het einde van de eerste verbolgenheid. De periode wordt in Daniël voorgesteld als de tijd waarin Jeruzalem en de heerscharen door de twee verwoestende machten van het heidendom en het pausdom vertrapt zouden worden. Beide perioden zouden beginnen wanneer hun respectieve hoofdsteden werden binnengevallen, veroverd, verwoest en hun burgers in slavernij werden weggevoerd.

Maar in Zacharia wordt het woord „schietslood” gevormd door de combinatie van twee Hebreeuwse woorden. Het eerste woord is „’eben”, en het betekent „bouwen”, en het betekent ook „een steen”. Het betekent „een bouwsteen”. Dat woord wordt vervolgens verbonden met het Hebreeuwse woord „bediyl”, dat „verdelen of scheiden” betekent. Het „schietslood” in Zacharia is de steen waarop gebouwd wordt en die een scheiding en verdeling teweegbrengt. De scheiding bestaat tussen twee klassen van aanbidder; de ene klasse verheugt zich wanneer zij de steen ziet, maakt hem tot het hoofd van haar hoek, en bouwt daarop, en de andere ziet hem niet, verwerpt hem, stoot zich eraan, en wordt ten slotte erdoor verpletterd, waarna deze hun hoofdsteen of grafsteen wordt. De ene klasse sluit een verbond met het leven, de andere een verbond met de dood.

In de geschiedenis van Zacharia was het oude Israël zojuist uit Babylon gekomen om Jeruzalem te herbouwen en te herstellen. Zerubbabel werd aangesteld als landvoogd en moest toezicht houden op het werk. Hij legde de grondsteen aan het begin van het werk en hij plaatste de sluitsteen, of hoeksteen, aan het einde van het werk. Zerubbabel betekent „de nakomeling van Babylon”. Alle profetieën duiden op de laatste dagen, en de naam van Zerubbabel is het symbool van de geschiedenis van de boodschap van de eerste engel, toen de grondsteen werd gelegd; en zijn naam is ook het symbool van de boodschap van de derde engel, wanneer de sluitsteen, of hoeksteen, wordt geplaatst. De manifestatie van de uitstorting van de Heilige Geest, zowel in de eerste beweging als in de tweede beweging, wordt vertegenwoordigd door de naam van Zerubbabel (nakomeling van Babylon), want zij vertegenwoordigt de boodschap die de laatste generatie van de „nakomelingen van Babylon” oproept om eruit te komen. Zij vertegenwoordigt de boodschap van de Middernachtsroep die plaatsvond in de eerste beweging en die op het punt staat plaats te vinden in de laatste beweging van de Luide Roep.

De twee olijfbomen, de twee olijftakken en de twee gezalfden die de vaten voorstellen waarin de twee gouden buizen de olie uitstorten:

„De gezalfden die bij de Heere van de ganse aarde staan, bekleden de positie die eenmaal aan Satan werd gegeven als overdekkende cherub. Door de heilige wezens die Zijn troon omringen, onderhoudt de Heere een voortdurende gemeenschap met de inwoners der aarde. De gouden olie stelt de genade voor waarmee God de lampen der gelovigen van voorraad blijft voorzien, opdat zij niet zouden flikkeren en uitgaan. Indien deze heilige olie niet vanuit de hemel wordt uitgestort in de boodschappen van Gods Geest, zouden de machten van het kwaad de mens geheel in hun macht hebben.”

„God wordt onteerd wanneer wij de boodschappen die Hij ons zendt niet ontvangen. Zo wijzen wij de gouden olie af die Hij in onze zielen zou uitgieten om doorgegeven te worden aan hen die in duisternis verkeren. Wanneer de roep zal klinken: ‘Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,’ zullen zij die de heilige olie niet hebben ontvangen, die de genade van Christus niet in hun hart hebben gekoesterd, evenals de dwaze maagden bevinden dat zij niet gereed zijn om hun Heer te ontmoeten. Zij hebben niet in zichzelf de macht om de olie te verkrijgen, en hun leven is een wrak. Maar als om Gods Heilige Geest wordt gevraagd, als wij smeken zoals Mozes deed: ‘Toon mij uw heerlijkheid,’ dan zal de liefde van God in onze harten uitgestort worden. Door de gouden buizen zal de gouden olie aan ons worden megedeeld. ‘Niet door kracht noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de HEERE der heirscharen.’ Door de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid te ontvangen, schijnen Gods kinderen als lichten in de wereld.” Review and Herald, 20 juli 1897.

Zacharia had herhaaldelijk gevraagd wie de twee olijfbomen waren, en vestigde daarmee de aandacht op de verschillende symbolen van de twee getuigen. Zuster White identificeert de twee olijfbomen als de twee getuigen van Openbaring elf.

“Met betrekking tot de twee getuigen verklaart de profeet verder: ‘Dezen zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaars, die voor de God der aarde staan.’ ‘Uw woord,’ zei de psalmist, ‘is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.’ Openbaring 11:4; Psalm 119:105. De twee getuigen vertegenwoordigen de Schriften van het Oude en het Nieuwe Testament.” The Great Controversy, 267.

Zacharia had willen begrijpen wie deze twee getuigen waren. In de Franse Revolutie waren zij het Oude en het Nieuwe Testament. Zij werden voorgesteld als Mozes en Elia, die op straat werden gedood door het beest dat uit de bodemloze put opsteeg. Zij vertegenwoordigen de bediening van Future for America, die op 18 juli 2020 werd gedood.

Aan het begin van het hoofdstuk, nadat Zacharia is gewekt, wanneer de dode, dorre beenderen worden samengebracht, maar nog niet levend zijn, vraagt Gabriël: „Wat ziet gij?” Zacharia beschrijft wat hij heeft gezien en vraagt vervolgens: „Wat zijn deze, mijn heer?” Gabriël benadrukt het onderwerp van de vraag door Zacharia’s vraag met een vraag te beantwoorden. Hij vraagt Zacharia: „Weet gij niet wat deze zijn?” Vervolgens antwoordt Gabriël: „Dit is het woord des HEEREN tot Zerubbabel, zeggende: Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de HEERE der heirscharen.”

Het woord des Heren dat tot Zerubbabel kwam, luidde: „Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest. Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel zult gij tot een vlakte worden; en hij zal de sluitsteen daarvan tevoorschijn brengen onder gejuich, terwijl men roept: Genade, genade zij hem!”

Zerubbabel, de landvoogd, vertegenwoordigt de boodschapper die in de geschiedenis van begin en einde de weg bereidt, voor wie de berg tot een vlakte wordt. Jesaja duidt het werk van dezelfde boodschapper aan en zegt dat hij „in de woestijn een gebaande weg voor onze God recht zal maken” en dat hij zal bewerken dat „elk dal” „verhoogd” zal worden. Ook zal hij bewerken dat

„elke berg en heuvel” „laag gemaakt” zal worden, want de „grote berg” vóór landvoogd Zerubbabel „zal worden tot een vlakte.”

William Millers boodschap van de „zeven tijden” werd hem door God gegeven. Zerubbabel vertegenwoordigt William Miller, die de grondsteen van de „zeven tijden” legde, en hij vertegenwoordigt ook de handen die de „sluitsteen” zullen voortbrengen onder „gejuich, roepende: Genade, genade zij hem.” De verdubbeling van het woord „genade” vertegenwoordigt de boodschap van de Middernachtsroep. Het „gejuich” vertegenwoordigt dezelfde boodschap als die welke wordt voorgesteld door de luide roep van de derde engel, en het „roepende” vertegenwoordigt de Middernachtsroep. De gehele passage handelt over de boodschap van de Middernachtsroep. Zij gaat over de maagden die in de dood sliepen op de straten van Openbaring elf, die door het dal van de dorre doodsbeenderen lopen. Zij gaat over de opstanding van de dorre doodsbeenderen, en zij gaat over de profetische rol van het „schietlood” dat de wijze maagden zien, hetgeen maakt dat zij zich verheugen.

Dan zegt Zacharia: „voorts.” Voorts betekent dat de volgende passage boven op de voorgaande passage wordt geplaatst. Het is een verwijzing naar het profetische beginsel van regel op regel. De voorgaande dialoog duidde op het ontwaken te middernacht van Gods volk, voorgesteld door Zacharia. De voorgaande dialoog benadrukte herhaaldelijk het verlangen van Gods volk in de laatste dagen om te begrijpen wie de twee getuigen van Openbaring elf zijn. De voorgaande dialoog maakte duidelijk dat Zerubbabel zowel het werk in de eerste beweging als het werk in de laatste beweging vertegenwoordigt. Zij maakte duidelijk dat de „handen” van Zerubbabel (die de menselijke macht voorstellen) de grondsteen en de sluitsteen moesten leggen, maar dat het werk van zijn handen slechts door de goddelijke kracht van de Trooster werd en wordt volbracht.

De dialoog die daarop volgde en boven de voorgaande dialoog moet worden geplaatst, geeft aan dat, wanneer de „handen van Zerubbabel” het werk voltooien, Gods volk in de laatste dagen zal „weten dat de Heere” Gabriël, de lichtdrager, „gezonden” heeft „tot” Gods volk. Zij zullen het hemelse communicatieproces herkennen dat de eerste waarheid is die wordt voorgesteld in samenhang met de Openbaring van Jezus Christus. De boodschap en het werk van Zerubbabel te verwerpen, is de boodschap te verwerpen die van Gabriël komt, die hij van Christus ontving, Die die op Zijn beurt van de Vader ontving.

Vervolgens worden de twee klassen van aanbidders omschreven. De ene klasse “heeft de dag der kleine dingen veracht?” De andere klasse “zal zich verblijden” wanneer zij “het paslood zullen zien in de hand van Zerubbabel met die zeven”, die “de ogen des Heeren zijn, die de ganse aarde doorlopen.” Degenen die de dag der kleine dingen verachten, verachten het historische werk van William Miller, zoals voorgesteld door het “paslood.” Zij worden tegenover hen gesteld die zich verblijden wanneer zij het “paslood” in de hand van Zerubbabel zien. Het “paslood” van Zacharia is de bouwsteen die een scheiding teweegbrengt. De ene klasse veracht het “paslood”, want zij weigeren te zien dat het “paslood” in de hand van Zerubbabel met “die zeven” is. Het woord “zeven”, dat bij het “paslood” staat, is hetzelfde Hebreeuwse woord dat in Leviticus zesentwintig wordt vertaald als “zeven tijden”.

Dan herhaalt Zacharia het feit dat hij, wanneer hij ontwaakt, niet weet wie de twee getuigen zijn. Daarom vraagt hij nogmaals: „Wat zijn deze twee olijfbomen?” Hij herhaalt het opnieuw en vraagt: „Wat zijn deze twee olijftakken die door middel van de twee gouden buizen de gouden olie uit zichzelf doen uitvloeien?” En Gabriël beklemtoont de vraag door Zacharia's vraag opnieuw met een vraag te beantwoorden: „Weet gij niet wat deze zijn?”, waarop Zacharia antwoordt: „Nee.” Daarop zegt Gabriël: „Dit zijn de twee gezalfden, die bij de Heere van de ganse aarde staan.”

Het hoofdstuk begint met Gabriël die Zacharia uit zijn slaap wekt. Zacharia vertegenwoordigt daarom de maagden die te middernacht worden gewekt, en wanneer die maagden worden gewekt, worden zij voorgesteld als belast met een overweldigende drang om te begrijpen wat de twee getuigen van Openbaring hoofdstuk elf voorstellen. Alle boeken van de Bijbel komen samen en vinden hun voltooiing in het boek Openbaring. Alle profeten stemmen met elkaar overeen, want God is niet de auteur van verwarring. Alle profeten spreken meer over de laatste dagen dan over de dagen waarin zij leefden.

Gabriël past het Alfa-en-Omegaprincipe toe door vast te stellen dat Zerubbabel het werk van de tempelbouw zal beginnen en voltooiën. Zijn werk wordt voorgesteld als het leggen van de grondsteen aan het begin en van de sluitsteen aan het einde. Zerubbabel vertegenwoordigt de beweging van de Millerieten en de beweging van Future for America.

Wat Gabriël aan Zacharia voorhoudt, is dat het werk van de Middernachtsroep, hetzij in de beweging van de eerste engel, hetzij in de beweging van de derde engel, volbracht wordt door de kracht van de Heilige Geest.

Terwijl zij dood op de straat lagen, verheugde de wereld zich over hun dode lichamen; maar toen zij opstonden, vreesde de wereld, en zij verheugden zich. Zij verheugen zich omdat zij het schietlood van die „zeven tijden” in de hand van Zerubbabel zien. Het schietlood is de steen waarop gebouwd wordt, die de wijzen van de dwazen scheidt.

Zacharia zegt niet „de zeven”, hij zegt: „die zeven”. Zij zien zowel tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar van verstrooiing. Het woord dat met „zeven” is vertaald, is hetzelfde woord dat in Leviticus zesentwintig met „zeven tijden” is vertaald, en vertegenwoordigt „de vloek” van slavernij die over zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk van Israël werd gebracht. Het boek Daniël duidt „die zeven” aan als een eerste en een laatste gramschap.

De fundamentsteen die door William Miller werd gelegd, was de „zeven tijden”, en de sluitsteen die door de beweging van de derde engel werd gelegd, is de „zeven tijden”. Zij die zich verheugen wanneer zij „die zeven” zien in de opwekking van de Middernachtsroep van de laatste dagen, zullen een scheiding en afzondering van het kostbare en het verachtelijke aanschouwen. Het kostbare zal zich verheugen wanneer het tot volle eenheid komt, en het verachtelijke zal te laat ontdekken dat het de olie niet bezit die door de twee gouden buizen is neergestroomd. De waarheid die voor de ene klasse oorzaak tot vreugde is, zal voor de andere klasse een steen des aanstoots zijn, hoewel zij voor allen die bereid waren te zien, zichtbaar was.

Evenals de „zeven tijden” in het begin in 1856 een beproeving werden, toen het Filadelfische adventisme overging in het Laodiceïsche adventisme, zijn de „zeven tijden” opnieuw een beproeving aan het einde, juist daar waar het Laodiceïsche adventisme overgaat in het Filadelfische adventisme. De beproeving in het begin werd in 1863 niet doorstaan, door de verwerping van de bijbelse leer van de „zeven tijden”. Degenen die de beproeving aan het einde in 2023 niet doorstaan, zullen dat doen doordat zij de ervaring verwerpen die vereist wordt door het geneesmiddel dat wordt aangeduid door de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

Het was belangrijk vast te stellen dat het boek Daniël de „zeven tijden” ten volle bevestigt, voordat wij ertoe overgaan de profetische boodschap van de eerste zes hoofdstukken van het boek Daniël te beschouwen, want hoofdstuk vier en vijf handelen over de „zeven tijden”, en zij markeren het begin en het einde van de twee horens van het beest uit de aarde van Openbaring hoofdstuk dertien.

Wij zullen in het volgende artikel onze beschouwing van die eerste zes hoofdstukken beginnen.

“Het licht dat Daniël van God ontving, werd in het bijzonder gegeven voor deze laatste dagen. De visioenen die hij zag aan de oevers van de Ulai en de Hiddekel, de grote rivieren van Sinear, zijn thans bezig in vervulling te gaan, en al de voorzegde gebeurtenissen zullen weldra geschieden.

“Beschouw de omstandigheden van het Joodse volk toen de profetieën van Daniël werden gegeven.

„Laat ons meer tijd besteden aan de studie van de Bijbel. Wij begrijpen het Woord niet zoals wij het zouden moeten begrijpen. Het boek Openbaring opent met een oproep aan ons om het onderricht dat het bevat te verstaan. ‘Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen,’ verklaart God, ‘en bewaren hetgeen daarin geschreven staat; want de tijd is nabij.’ Wanneer wij als volk begrijpen wat dit boek voor ons betekent, zal er onder ons een grote opwekking te zien zijn. Wij begrijpen de lessen die het leert niet ten volle, niettegenstaande de opdracht die ons is gegeven om het te doorzoeken en te bestuderen.

„In het verleden hebben leraren verklaard dat Daniël en de Openbaring verzegelde boeken waren, en het volk heeft zich ervan afgewend. De sluier, welks schijnbare geheimzinnigheid velen ervan heeft weerhouden hem op te lichten, heeft Gods eigen hand van deze gedeelten van Zijn woord weggenomen. Reeds de naam ‘Openbaring’ weerspreekt de bewering dat het een verzegeld boek is. ‘Openbaring’ betekent dat iets van gewicht wordt geopenbaard. De waarheden van dit boek zijn gericht tot hen die in deze laatste dagen leven. Wij staan, met de sluier weggenomen, in de heilige plaats van gewijde dingen. Wij behoren niet buiten te blijven staan. Wij moeten binnengaan, niet met zorgeloze, oneerbiedige gedachten, niet met onstuimige schreden, maar met eerbied en godvrezende vrees. Wij naderen de tijd waarin de profetieën van het boek Openbaring vervuld zullen worden.” Testimonies to Ministers, 113.